

Nói thật nhé, tôi đâu muốn làm á thần!

Nếu khi đọc sách này, bạn cho rằng một nửa dòng máu chảy trong huyết quản mình thuộc về thần thánh, tôi khuyên bạn hãy đóng sách lại ngay đi. Hãy tin mọi lời dối trá về thân thể của mình từ cha mẹ và sống cuộc đời bình dị như bao người khác.

Mạng á thần như trứng treo đầu đẳng. Đáng sợ lắm! Cái chết đau đớn, kinh khiếp luôn theo sát gót họ gần như mọi lúc mọi nơi.

Nếu bạn là một đứa trẻ bình thường, bạn đọc cuốn sách này vì bạn nghĩ nó là một điều hư cấu, thì thật tuyệt. Tiếp tục đọc nó nhé! Tôi ganh tị với bạn vì bạn có thể giả vờ những chuyện trong cuốn sách này chưa bao giờ xảy ra.

Nếu thấy những gì tả trong sách này giống với mình quá, nếu thấy trực giác, linh tính không chịu ngủ yên, hãy ngừng đọc ngay vì có thể bạn giống chúng tôi. Nếu bạn biết, chẳng chóng thì chày chúng cũng đánh hơi thấy và tìm đến lấy mạng bạn.

Đừng trách tôi không báo trước nhé.

Tên cha sinh mẹ đẻ của tôi là Percy Jackson.

Tôi mười hai tuổi. Vài tháng trước đây, tôi còn là học sinh nội trú tại Học việc Yancy, một trường tư dành cho học sinh cá biệt thuộc khu vực thượng New York.

Tôi có phải là một cậu nhóc “cá biệt” không?

Có, ai cũng biết thế.

Mọi thời điểm trong quãng đời ngắn ngủi và đau khổ của tôi đều chứng minh điều đó.

Nhưng mãi đến tháng Năm vừa rồi, mọi chuyện mới bắt đầu tệ hại không chịu nổi. Đó là lúc khối lớp Sáu chúng tôi đi tham quan ở Manhattan. Hai mươi tám nhóc tỳ tâm thần có vấn đề cùng hai giáo viên lên chiếc xe buýt vàng chói nhằm Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan thẳng tiến. Các mẫu vật trưng bày có từ thời Hy Lạp và La Mã cổ đại là mục đích tham quan của ngày hôm đó.

Phải phải, nghe như sắp bị tra tấn vậy. Hầu hết những chuyến tham quan của Học viện Yancy đều thế cả.

Nhưng hôm nay, thầy Brunner dạy tiếng Latinh sẽ hướng dẫn học trò, thế nên lòng tôi tràn ngập hy vọng.

Thầy giáo tôi trạc tuổi trung niên ngồi xe lăn có gắn động cơ. Tóc thầy thưa mỏng, bộ râu quai nón không chăm chút thường xuyên và thầy thường mặc áo khoác cũ sờn ám mùi cà phê. Nhìn qua chẳng ai bảo thầy có gì thú vị nhưng ngược lại, trong giờ học thầy hay kể chuyện, nói đùa và cho học trò chơi nhiều trò bổ ích. Thầy còn có một bộ sưu tập tuyệt vời toàn vũ khí và áo giáp của người La Mã cổ. Vậy nên chỉ mỗi tiết của thầy là tôi không thấy buồn ngủ.

Tôi hy vọng buổi tham quan này suôn sẻ, hay ít nhất cũng không có sự cố gì xảy đến với tôi.

Nhưng hỡi ôi, đó chỉ là hy vọng hão huyền.

Hình như buổi tham quan hay dã ngoại nào tôi cũng gặp chuyện khóc dở mếu dở. Chẳng hạn, trong chuyến thăm chiến trường Saratoga hồi lớp Năm, tôi gặp tai nạn với khẩu đại bác có từ thời Chiến tranh Cách mạng. Thực lòng thì tôi không cố tình nhắm bắn xe buýt của trường. Nhưng dù thanh minh thế nào đi nữa thì tôi cũng bị đuổi học. Còn nữa, hồi lớp Bốn, khi chúng tôi được đến phía sau hậu trường của hồ cá mập ở Thế giới Đại Dương, tôi chẳng may chạm vào cần đòn bẩy trên lối đi hẹp khiến cả lớp phải tập bơi bất đắc dĩ. Chưa hết, trước đó tôi còn... Mà thôi, chắc các bạn đoán ra cả rồi.

Nhưng lần tham quan này, tôi tự hứa với lòng nhất định mình sẽ ngoan.

Suốt quãng đường xuống trung tâm, tôi nghiêng
răng chịu cảnh nhỏ Nancy Bobofit - mặt đầy tàn
nhang, tính hay táy máy - cầm bánh kẹp bơ đậu
phộng rưới sốt cà chốc chốc lại đập vào đầu
Grover, bạn thân nhất của tôi.

Grover là con mồi ngon xơi của những đứa ngỗ
ngược như Nancy. Thằng bạn chí cốt của tôi gầy
nhẳng, lúc buồn bực chỉ biết khóc. Chắc chắn
nó đúp vài năm rồi vì trong khối lớp Sáu, chỉ
mình nó có mụn trứng cá và vài cọng râu thưa.
Grover là trẻ tật nguyền. Nó có giấy được miễn
học thể dục cả đời vì bị bệnh gì đó ảnh hưởng
đến cơ chân. Dáng đi của nó vẹo vọ trông rất
tội nghiệp, như thể mỗi bước chân đều làm nó
đau đớn. Tuy nhiên, chớ thấy vậy mà tưởng
lầm. Mỗi khi căn-tin có món bánh bột ngô nhân
thịt, nhìn Grover chạy đua đến đó thì cứ gọi là
lác mắt nhé.

Quay lại chuyến tham quan để đời hôm ấy. Nancy Bobofit điềm nhiên đều đặn ném mẩu vụn véo từ cái bánh kẹp vào mái tóc nâu xoăn tít của Grover. Chỉ lát sau, đầu nó dính chi chít đầy mẩu bánh nhỏ. Nhỏ Nancy biết tôi không làm gì được nó vì tôi đang trong thời gian bị theo dõi chặt chẽ bởi từng mắc lỗi trước đó. Trước lúc đi, thầy hiệu trưởng đe rằng tôi sẽ bị đuổi học thẳng thừng nếu gây bất cứ chuyện gì không tốt, làm mọi người xấu hổ hoặc đơn giản chỉ là chọc cười ai đó trong chuyến đi này.

Tôi lẩm bẩm:

- Tớ sẽ lấy mạng con nhỏ cho coi.

Grover cố trấn tĩnh:

- Không sao đâu mà. Tớ thích bơ đậu phộng.

Nó lạnh lẽo né mẩu bánh từ tay Nancy vừa bay tới.

- Thế này thì quá lắm.

QUẢNG CÁO

Làm điều này ngày 2 lần - đau lưng do thoát vị sẽ cải thiện

Tiểu rắt, tiểu không hết cảnh báo nguy hiểm đến người mắc thể nào

Tôi đã chực đứng dậy nhưng bị Grover kéo xuống ghế, đoạn nhắc:

- Đang trong thời gian quản chế, chắc cậu biết nếu có xô xát, ai là kẻ phải giờ đầu chịu báng rồi đấy!

Giờ ngẫm lại, tôi ước lần ấy mình hạ đo ván Nancy luôn cho xong. Bị cấm túc trong trường sau giờ học không nhằm nhò gì so với mỗi họa tôi sắp tự rước vào thân.

Thầy Brunner dẫn đầu đoàn tham quan.

Điều khiển xe lăn đi trước, thầy đưa chúng tôi qua mấy phòng trưng bày rộng thênh thang, đi qua mấy bức tượng tạc từ đá cẩm thạch và dãy tủ kính bày đầy đồ cổ bằng chất liệu gốm màu da cam pha màu đen.

Tôi cực kỳ ngạc nhiên: suốt hai ba ngàn năm qua, sao đồ gốm vẫn chưa bị bể nhỉ?!

Thầy Brunner gọi chúng tôi đến vây quanh cây cột đá cao gần bốn mét. Đầu cột có con nhân sư lớn và kể rằng nó vốn là bia của ngôi mộ cổ, nơi an nghỉ của một bé gái trạc tuổi chúng tôi. Thầy còn kể tỉ mỉ về những hình chạm khắc hai bên cột. Chuyện của thầy khá hay. Tôi muốn nghe lắm nhưng mấy bạn đứng gần cứ nói chuyện riêng hoài. Mỗi lần tôi bực mình quát bảo họ im miệng, cô Dodds đứng cạnh chừng gần đó lại lừ mắt cảnh cáo tôi.

Cô Dodds người nhỏ thó quê ở Georgia, dạy môn Toán. Dù đã năm mươi tuổi nhưng cô luôn mặc áo da màu đen. Cô nanh nọc và đánh đá, trông như lúc nào cũng sẵn sàng cưỡi xe Harley phân khối lớn đâm thẳng vào tử đưng đồ của kẻ

nào mà cô không ưa. Cô mới dạy chúng tôi được vài tháng do thầy Toán cũ của chúng tôi bị suy nhược thần kinh.

Ngay hôm đầu nhận lớp, cô Dodds đã quý Nancy và coi tôi là tên vô lại. Mỗi khi cô xỉa ngón trở cong như móc câu về phía tôi với giọng ngọt như mía lùi: “Nghe này cưng...”, ý như rằng tôi bị phạt ở lại sau giờ học cả tháng.

Có lần, sau khi bị cô bắt ngồi đến tận nửa đêm gom hết phần bài giải trong chồng sách bài tập toàn cũ, tôi bảo Grover: “Chắc cô Dodds không phải là người”. Nó nghiêm trang nhìn tôi, bảo:

- Cậu hoàn toàn đúng.

Thầy Brunner vẫn đang nói về nghệ thuật thể hiện trong cách tổ chức ma chay của người Hy Lạp cổ.

Giọt nước tràn ly đúng lúc Nancy cười khúc khích, nói câu gì đó về hình chạm người thanh niên trần truồng trên cột đá. Không chịu nổi, tôi quay xuống:

- Có cảm mồm không thì bảo?

Tôi không chủ tâm quát to như thế.

Cả lớp cười ồ. Thầy Brunner ngừng kể, nói với tôi:

- Trò Jackson vừa nhận xét gì thế?

Mặt tôi đỏ rần:

- Thưa thầy, không ạ.

Thầy Brunner chỉ bức tranh khắc trên cột:

- Em thử trình bày nội dung bức tranh này xem.

Nhìn bức điêu khắc, tôi mừng rơn vì biết khá rõ:

- Có phải Kronos đang nuốt các con vào bụng không ạ?

Rõ ràng thầy Brunner chưa thỏa mãn với câu trả lời ấy:

- Phải. Và ông ta đã làm thế vì...

Tôi cố moi óc nhớ bài:

- Vì... thần Kronos là chúa tể của các vị thần và...

- Các vị thần nào?

Tôi nói chữa:

- À không, người khổng lồ Titan. Kronos không tin các con, vốn là các vị thần. Thế nên ông ta nuốt sống các con mình. Đúng không ạ? Nhưng vợ Kronos đã tráo thần Dớt, lúc ấy là hài nhi, bằng một hòn đá rồi giấu con đi. Sau này, thần Dớt khôn lớn đã lừa cha để ông ói ra anh chị em mình...

Đám con gái đứng sau tôi kêu lên:

- Eo ôi!

- ... Và thế là xảy ra cuộc chiến lớn, một bên là các vị thần, bên kia là người khổng lồ Titan. Cuối cùng, các vị thần đã chiến thắng.

Có tiếng cười khúc khích trong đám học trò.

Đứng sau lưng tôi, Nancy rỏ tai bạn nó:

- Học cho lắm cũng có mài kiến thức ra ăn được đâu. Sau này đi xin việc làm, chẳng ai yêu cầu: “Xin hãy giải thích tại sao Kronos lại nuốt các con vào bụng” cả!

Thầy Brunner hỏi:

- Trò Nancy Bobofit vừa có ý hay. Tôi xin diễn giải thành câu hỏi để trò Jackson giải thích nhé: Chuyện em vừa kể áp dụng vào thực tiễn như thế nào?

Grover thì thầm:

- Dính chương.

Nancy rít lên, mặt nó còn đỏ hơn cả mái tóc đỏ rực trên đầu:

- Câm ngay.

Ít nhất Nancy cũng bị bắt lỗi. Trong trường chỉ mình thầy Brunner luôn phát hiện được những điều bậy bạ mà nó phát ra. Tai thầy chẳng khác dàn ra-đa hiện đại.

Ngẫm nghĩ câu hỏi một lát, tôi nhún vai:

- Thưa thầy, em không biết ạ.

Thầy Brunner có vẻ thất vọng:

- Được rồi. Chuyện này khuyên con người ta không nên cả tin. Thần Dớt cho cha uống rượu pha mù tạt khiến ông nôn ra năm người con của mình vốn là các vị thần bất tử. Họ vẫn sống và trưởng thành ngay trong bụng người khổng lồ Kronos. Các vị thần đánh bại cha, dùng ngay liềm cắt cỏ của Kronos băm ông thành trăm

ngàn mảnh nhỏ và rải xuống ngục Tartarus, phần tận cùng của địa ngục. Tôi biết các em mừng vì đã đến giờ ăn trưa. Phiền cô Dodds đưa các em ra ngoài nhé?

Cả lớp tản ra. Đám con gái ôm bụng, còn bọn con trai xô đẩy nhau cười đùa ầm ĩ. Grover và tôi dợm quay ra cửa thì nghe thầy Brunner gọi giật lại:

- Trò Jackson.

Biết ngay mà.

Tôi bảo Grover đi tiếp, đoạn quay lại hỏi:

- Dạ, thầy bảo gì em ạ?

Ánh mắt của thầy thật khó quên. Cặp mắt nâu luôn tập trung nhìn chăm chú ấy hình như đã cả ngàn tuổi và nhìn thấu sự đời.

- Trò phải học cách trả lời các câu hỏi thầy đưa ra chứ!

- Về người khổng lồ ư, thưa thầy?

- Về thực tiễn và cách áp dụng những kiến thức đã học vào đời sống thực tế.

- À, ra thế.

QUẢNG CÁO

Tập nập người đặt mua Rolex bản sao cao cấp, giảm giá đến 90%

Đồng Hồ Bản Sao

Bị huyết áp cao sẽ khỏi hẳn chỉ trong 5 ngày
nhờ thứ này

Germany Gold Care

- Thông tin thầy cung cấp vô cùng quan trọng.
Thầy mong em hiểu tầm quan trọng lớn lao của
nó. Thầy chỉ muốn có được các câu trả lời tốt
nhất từ em. Hãy nhớ lấy điều đó, Percy Jackson
ạ.

Tôi chạnh lòng. Sao lúc nào thầy cũng thúc ép
tôi thế ?!

Phải công nhận những ngày thi môn học của
thầy vui cực kỳ. Khi đó, thầy Brunner mặc áo
giáp của người La Mã cổ và hét vang: “Nhìn
đây”. Tay cầm kiếm chỉ hộp phấn, thầy thách
các trò chạy lên bảng, viết tên bất kỳ nhân vật

huyền thoại nào của Hy Lạp và La Mã cổ từng được học, kể tên cha mẹ họ và vị thần mà họ thờ phượng. Nhưng khổ nỗi thầy kỳ vọng tôi phải học hành bằng bạn bằng bè, dù biết tôi mắc bệnh khó đọc và chứng mất tập trung. Cả đời tôi chỉ nhận toàn điểm C trở xuống. Không – thầy không chỉ kỳ vọng tôi phải học hành bằng bạn bằng bè. Thầy muốn tôi phải giỏi hơn nữa cơ. Nhớ cả đồng tên người và thông tin về họ đã khó, huống hồ thầy còn đòi tôi phải đánh vần cho đúng từng cái tên.

Tôi lí nhí hứa sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. Nhưng thầy Brunner chỉ buồn bã nhìn mãi bia đá như thể thầy đang dự đám tang người con gái nọ.

Lát sau, thầy bảo tôi ra ngoài ăn trưa cho kịp.

Cả lớp tụ tập trên bậc tam cấp của viện bảo tàng ngắm dòng người đi bộ tấp nập trên Đại lộ Số Năm.

Trên trời, một cơn dông lớn dữ dội đang kéo đến. chưa bao giờ tôi thấy đám mây to, đen kịt như thế trên bầu trời thành phố. Không biết có phải tại Trái đất đang nóng lên hay không mà từ Giáng sinh đến giờ, thời tiết khắp bang New York này kỳ lạ lắm: nào bão tuyết khốc liệt, nào lụt lội ghê gớm, nào cháy rừng do sét đánh. Lần này nếu có bão nhiệt đới xuất hiện, tôi cũng không ngạc nhiên.

Hình như không ai để ý đến thời tiết thì phải. Góc kia có mấy thằng con trai đang vãi mẩu bánh cho chim bồ câu ăn. Ở góc này, Nancy đang tìm cách móc túi một bà qua đường và tất nhiên cô Dodds không hề hay biết gì.

Tôi và Grover tách khỏi đám đông và tìm chỗ ngồi trên thành hồ dưới chân đài phun nước. Biết đâu thấy vậy, người qua đường sẽ tưởng hai đứa tôi không phải học sinh của cái trường toàn bọn học dốt, cá biệt mà các trường khác không nhận nên mới dõn cả vào đây.

Grover hỏi:

- Thầy phạt cậu à?

- Không. Đời nào thầy Brunner phạt tớ. Lắm lúc tớ chỉ mong thầy đừng quan tâm tớ quá thế. Tớ đâu phải thiên tài.

Grover im lặng một lúc lâu. Cứ tưởng nó sắp nhận xét một câu thật sâu sắc hay triết lý cao xa để an ủi tôi thì nó lại bảo:

- Tớ xin cậu quả táo có được không?

Tôi đắng hết cả miệng, chẳng thiết ăn bèn cho nó.

Ngắm dòng xe cộ chạy xuống phía cuối Đại lộ Số Năm, tôi nhớ căn hộ của mẹ chỉ cách đây một quãng. Từ Giáng sinh đến giờ chưa gặp được mẹ, giờ tôi chỉ chực nhảy ngay lên taxi về thẳng nhà. Mẹ sẽ ôm chầm lấy tôi, mừng rỡ vì được gặp con nhưng đồng thời bà sẽ thất vọng cho coi. Mẹ sẽ gửi tôi trở lại Học viện Yancy, với lời dặn dò tôi phải cố gắng cho dù tôi đã chuyển đến sáu ngôi trường trong vòng sáu năm[1] và chắc hẳn lần này cũng sẽ bị đuổi học nữa cho

coi. Ánh mắt buồn rười rượi của mẹ chắc sẽ làm tôi quy mất.

Thầy Brunner ngồi trong xe lăn đậu phía dưới chân dốc dành cho người tàn tật. Thầy vừa đọc tiểu thuyết vừa ăn cần tây. Lưng ghế của thầy có gắn chiếc dù đỏ khiến nhìn từ xa, trông xe lăn giống bàn cà phê di động.

Vừa gỡ gói giấy bánh kẹp định ăn, tôi đã thấy Nancy Bobofit dẫn mấy đứa bạn xấu ma chê quỷ hờn đến đứng ngay trước mặt. Chắc nó đã chán móc túi khách du lịch nên đến đây gây sự. Con nhỏ ném phần ăn trưa còn lại vào người Grover:

- Ồi, chỉ lỡ tay chứ không cố ý đâu.

Nó quay sang tôi cười phô hàm răng vầu. Tàn nhang trên mặt nó màu vàng da cam, trông như ai vừa xịt sơn đầy mặt nó vậy.

Tôi cố không nổi nóng. Nhân viên tư vấn tâm lý của trường dặn tôi cả triệu lần rằng: “Nếu gặp chuyện chương tai gai mắt, hãy đếm đến mười và cố tự chủ”. Nhưng lúc này tôi giận quá nên không nhớ được gì. Hai tai tôi lùng bùng như có ai đánh trống trận bên trong.

Tôi không nhớ là đã chạm vào người Nancy, chỉ thấy loáng cái nó đã ngồi bệt trong hồ nước, hét vang:

- PERCY ĐÂY EM NGÃ.

Không biết từ đâu, cô Dodds đã ở sát ngay cạnh hai thằng tôi.

Có vài đứa học trò thì thảo:

- Cậu có thấy không...

- ... nước hồ này kỳ quá...

- ... hình như nước dâng lên lôi tuột con nhỏ Nancy...

Tôi không hiểu bọn nó nói gì, chỉ biết tai họa lại sắp giáng xuống đầu mình.

Ngay sau khi ngó từ đầu đến chân cô trò cứng, biết Nancy không hề hấn gì và hứa sẽ mua cho

nó áo phong của viện bảo tàng ở quầy lưu niệm, bla bla bla, cô Dodds quay ngay sang tôi. Ngọn lửa đặc thủng bùng lên trong mắt cô như thể tôi vừa làm một chuyện cô đã chờ xem suốt mùa hè.

- Nghe này, cưng...

Tôi lúng búng:

- Em biết rồi. Một tháng gom sách bài tập ạ?

Đó không phải điều cô Dodds muốn nghe.

- Đi theo tôi.

Grover la lên:

- Khoan đã. Lỗi tại em. Chính em đẩy bạn Nancy ạ.

Tôi trố mắt ngạc nhiên nhìn nó. Thật không thể tin nó dám bao che cho tôi. Grover vốn sợ cô Dodds như sợ cọp cơ mà.

Cô Dodds trừng mắt nhìn khiến cảm nó run bần bật.

- Cậu Underwood, tôi lại không nghĩ như vậy.

- Nhưng mà...

- Em ở nguyên đó.

Grover tuyệt vọng nhìn tôi. Tôi bảo nó:

- Không sao đâu. Cảm ơn cậu vì đã cố cứu tớ.

Cô Dodds quát lớn:

- Trò Percy, đi nào.

Nancy Bobofit trề môi đắc thắng.

Tôi nhìn nó với ánh mắt lát-nữa-mà-y-sẽ-biết-tay-tao. Đẩy nó ngã vào hồ nước được thì có bị rắc rối chút đỉnh cũng đáng. Ước gì tôi nhớ được động tác xô mạnh Nancy xuống nước khi này.

Tôi quay lại nhìn cô Dodds, nhưng cô ấy đã không ở đó. Cô ấy đang đứng ở lối vào viện bảo tàng, ở những bậc thang trên cùng, đang kiên nhẫn chờ tôi đi đến.

Sao cô ấy đi đến đó nhanh như vậy nhỉ?

Chuyện ấy thường hay xảy đến với tôi. Chắc thi thoảng nào tôi lại ngủ quên. Ngay sau đó, tôi biết mình vừa bỏ lỡ một điều gì đó, như thể một mảnh ghép của trò chơi xếp hình vừa tan vào hư không, để mặc tôi đứng đó nhìn trân trân vào chỗ trống. Nhân viên tư vấn tâm lý của trường bảo đó một phần là do chúng mất tập trung do hiếu động thái quá: não tôi nhận thức sai về sự vật hiện tượng bên ngoài.

Thực lòng tôi cũng không chắc lắm.

Tôi đi theo cô Dodds.

Đi được nửa bậc thang, tôi ngoái lại nhìn Grover. Mặt tái nhợt, nó hết ngó tôi lại quay sang cầu cứu thầy Brunner. Hình như nó muốn báo cho thầy biết chuyện nhưng thầy đang đắm mình vào cuốn tiểu thuyết trên tay, không để ý gì đến xung quanh.

Tôi quay đầu lại. Cô Dodds một lần nữa lại biến mất. Bây giờ cô ấy lại đang ở trong viện bảo tàng, đứng phía cuối sảnh ra vào, đang vẫy tay giục tôi khẩn trương tiến vào.

Tôi bụng bảo dạ: “Sẽ không có chuyện gì đâu. Chắc cô giáo ép mình đến quầy lưu niệm mua áo phông cho Nancy thôi”.

Nhưng rõ ràng tôi đoán sai bét.

Tôi theo cô vào sâu trong viện bảo tàng. Khi tôi bắt kịp cô, chúng tôi đã trở lại khu trưng bày mẫu vật thời La Mã, Hy Lạp cổ đại.

Ngoài chúng tôi ra, phòng trưng bày rộng thênh thang không một bóng người.

Cô Dodds đứng khoanh tay cạnh cây trụ đá lớn thờ các vị thần trong thần thoại Hy Lạp. Từ họng cô phát ra tiếng kêu lạ tai, nghe như tiếng gầm gừ.

Dù không có tiếng ấy, hồn vía tôi đã lên mây cả. Chỉ một mình đối mặt với thầy cô đã sợ rồi, đối mặt với cô Dodds đáng sợ gấp nghìn lần. Ánh

mắt cô nhìn trụ đá không bình thường, như thể cô chỉ muốn nghiền nó ra cám.

- Cậu mang lại rắc rối cho chúng tôi.

Tôi cố giữ thân bằng cách chiều theo ý cô:

- Dạ, cô dạy phải.

Cô Dodds kéo mạnh tay áo khoác da màu đen:

- Cậu tưởng lần này tôi để yên sao?

Ánh mắt cô còn hơn cả giận dữ. Nó trở nên độc ác vô song.

Tôi hốt hoảng nghĩ thầm: “Dù thế nào thì cô Dodds cũng là cô giáo mà. Chẳng lẽ cô ấy nỡ hãm hại mình?”

- Thưa cô, em sẽ cố gắng hơn nữa ạ.

Có tiếng sấm làm rung chuyển cả tòa nhà.

- Này Percy Jackson, người tưởng qua mắt được bọn ta sao? Chẳng chóng thì chày, bọn ta cũng tìm được người. Nếu tự thú, người sẽ bớt đau đớn nhiều đấy.

Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì.

Tôi chỉ lo thầy cô tìm thấy đồng kẹo tôi giấu trong phòng ở ký túc xá để thỉnh thoảng lén bán cho các bạn. Hoặc có lẽ họ biết tôi tải bài

luận viết về Tom Sawyer trên mạng đem nộp mà không hề đọc chữ nào trong sách và giờ tính trừ phăng điểm của bài luận ấy. Hoặc tệ hơn, họ sẽ bắt tôi phải đọc cuốn truyện dày cộm đó.

Cô Dodds rít lên:

- Thế nào hả?

- Thưa cô, em không...

- Ta hết kiên nhẫn với ngươi rồi.

Thế rồi, một chuyện quái đản nhất trên đời xảy đến. Chắc đầu óc tôi có vấn đề rồi.

Cô Dodds bắt đầu thay hình đổi dạng.

Mắt cô đỏ rực như lò than nướng thịt ngoài trời, ngón tay vươn dài biến thành móng vuốt nhọn hoắt. Cô rít lên. Ý tôi là không phải rít giống người đang tức giận, mà như rắn hổ mang bành rít vậy. Áo khoác trên người cô tan chảy biến thành đôi cánh lớn có màng da dày.

Cô Dodds không còn là người nữa rồi. Cô biến thành mục phù thủy nhăn nhoe có cánh dơi, móng vuốt sắc nhọn và miệng đầy răng nhọn vàng khè và sắp sửa xé tôi thành từng mảnh nhỏ.

Sau đó, cơn ảo giác tiến triển quái dị hơn nữa.

Thầy Brunner một phút trước đó còn ngoài cổng viện bảo tàng giờ đã xuất hiện ngay cửa phòng trưng bày, tay giơ cao cây viết.

QUẢNG CÁO

Sa búi, lòi dom trĩ cấp độ 4 đều dứt hẳn khi dùng thứ này tại nhà

Cách hay giúp tăng đề kháng cho người phải hóa trị u phổi

Ai bị khó thở do viêm phổi. Xem ngay cách này của ông Ngẫm

Vừa tung bút lên cao, thầy vừa hô to:

- Bắt lấy, Percy!

Lập tức, cô Dodds lăn xả vào tôi.

Hoảng hốt kêu to, tôi né sang một bên chỉ kịp nghe tiếng móng vuốt vụt trượt nghe vun vút ngay bên tai. Tôi chộp cây bút bi trên không trung nhưng khi chạm tay tôi, nó liền biến thành cây kiếm. Đó chính là cây kiếm bằng đồng mà thầy Brunner thường dùng trong những ngày thi.

Mắt long lên tàn độc, cô Dodds phóng vọt về phía tôi.

Đầu gối tôi bủn rủn, hai tay run bắn suýt làm rơi thanh kiếm.

Cô Dodds gầm lên:

- Cho mày chết này.

Dứt lời, cô lao thẳng vào tôi.

Cơ kinh hoàng hoàn toàn chế ngự tôi. Tôi chỉ làm đúng theo bản năng là vùng kiếm lên.

Lưỡi kiếm sắc lẹm chém xả vai và xuyên qua người cô như thể thân xác cô làm từ nước.

Cô Dodds như lâu đài cát đặt ngay trước quạt công suất cực mạnh. Người cô nổ tung, biến thành bột màu vàng nghệ rồi tan biến ngay trước khi kịp rơi xuống. Dấu vết chẳng còn gì ngoài mùi trứng thối, tiếng kêu giãy chết và âm khí lạnh buốt. Tôi cảm tưởng cặp mắt vẫn đỏ vẫn còn đâu đó trên cao đang trừng trừng nhìn tôi.

Chỉ còn mình tôi trơ trọi trong phòng trưng bày trống trải, quạnh quẽ.

Trong tay tôi có cây bút bi nhỏ.

Thầy Brunner biến mất. Ngoài tôi ra, xung quanh không còn ai khác.

Tay tôi run bần. Chắc hẳn đồ ăn trong bữa trưa của tôi bị nhiễm nấm gây ảo giác mất rồi.

Chẳng lẽ từ đầu đến cuối là do tôi tưởng tượng ra sao?

Tôi trở ra phía ngoài.

Trời bắt đầu mưa.

Vẫn ngồi bên đài phun nước, Grover lấy sơ đồ viện bảo tàng che đầu cho khỏi ướt. Nancy Bobofit ướt như chuột lột sau khi vùng vẫy dưới hồ nước giờ vẫn đứng đó càu nhàu với mấy đứa bạn xấu ma chê quỷ hờn của nó. Vừa thấy tôi, nó bảo:

- Tao mong cô Kerr đánh cho mày tướt mông ra.

Tôi ngạc nhiên:

- Ai cơ?

- Thằng đàn, cô giáo chứ còn ai.

Tôi chớp mắt lia lia. Trường tôi có cô giáo nào tên Kerr đâu nhỉ? Tôi hỏi Nancy rằng nó vừa nói những nói cuối gì thế.

Nó tròn mắt nhìn tôi, tỏ vẻ chán nản, sau đó chẳng thèm trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi hỏi Grover có thấy cô Dodds đâu không. Nó bảo:

- Ai cơ?

Tuy nhiên, nó hơi ngập ngừng và không dám nhìn thẳng tôi. Tưởng nó chòng ghẹo mình, tôi bảo:

- Đừng đùa nữa. Tớ hỏi nghiêm túc đấy.

Trên trời cao, tiếng sấm nổ rền.

Tôi thấy thầy Brunner ngồi bên trên bờ dốc dành cho người tàn tật, bên dưới cây dù màu đỏ. Thầy cầm cúi đọc sách như thể chưa hề nhúc nhích từ đầu buổi đến giờ.

Thấy tôi đến bên, thầy ngơ ngác nhìn lên:

- À, có phải cây bút của thầy không? Jackson này, lần sau đi học nhớ mang theo dụng cụ học tập nhé.

Mãi đến lúc thầy giật bút khỏi tay mình, tôi vẫn chưa nhận ra là mình đang cầm nó.

Tôi rụt rè:

- Thưa thầy, cô Dodds đâu rồi ạ?

Thầy mở to mắt nhìn tôi, vẻ không hiểu:

- Cô Dodds nào?

- Cô giáo đi cùng bọn em sáng nay ấy ạ. Cô Dodds dạy toán ấy.

Thầy nhú mày ngồi thẳng lưng, nét mặt thoáng lo âu:

- Percy này, đoàn tham quan hôm nay không có cô Dodds nào cả. Còn nữa, thầy biết rõ mười mười Học viện Yancy ta không có nữ giáo viên

nào tên Dodds hết. Em có bị làm sao không vậy? Nói thật nhé, tôi đâu muốn làm á thần!

Nếu khi đọc sách này, bạn cho rằng một nửa dòng máu chảy trong huyết quản mình thuộc về thần thánh, tôi khuyên bạn hãy đóng sách lại ngay đi. Hãy tin mọi lời dối trá về thân thể của mình từ cha mẹ và sống cuộc đời bình dị như bao người khác.

Mạng á thần như trứng treo đầu đẳng. Đáng sợ lắm! Cái chết đau đớn, kinh khiếp luôn theo sát gót họ gần như mọi lúc mọi nơi.

Nếu bạn là một đứa trẻ bình thường, bạn đọc cuốn sách này vì bạn nghĩ nó là một điều hư cấu, thì thật tuyệt. Tiếp tục đọc nó nhé! Tôi ganh tị với bạn vì bạn có thể giả vờ những

chuyện trong cuốn sách này chưa bao giờ xảy ra.

Nếu thấy những gì tả trong sách này giống với mình quá, nếu thấy trực giác, linh tính không chịu ngủ yên, hãy ngừng đọc ngay vì có thể bạn giống chúng tôi. Nếu bạn biết, chẳng chóng thì chày chúng cũng đánh hơi thấy và tìm đến lấy mạng bạn.

Đừng trách tôi không báo trước nhé.

Tên cha sinh mẹ đẻ của tôi là Percy Jackson.

Tôi mười hai tuổi. Vài tháng trước đây, tôi còn là học sinh nội trú tại Học việc Yancy, một trường tư dành cho học sinh cá biệt thuộc khu vực thượng New York.

Tôi có phải là một cậu nhóc “cá biệt” không?

Có, ai cũng biết thế.

Mọi thời điểm trong quãng đời ngắn ngủi và đau khổ của tôi đều chứng minh điều đó.

Nhưng mãi đến tháng Năm vừa rồi, mọi chuyện mới bắt đầu tệ hại không chịu nổi. Đó là lúc khối lớp Sáu chúng tôi đi tham quan ở

Manhattan. Hai mươi tám nhóc tỳ tâm thần có vấn đề cùng hai giáo viên lên chiếc xe buýt vàng chói nhằm Bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan thẳng tiến. Các mẫu vật trưng bày có từ thời Hy Lạp và La Mã cổ đại là mục đích tham quan của ngày hôm đó.

Phải phải, nghe như sắp bị tra tấn vậy. Hầu hết những chuyến tham quan của Học viện Yancy đều thế cả.

Nhưng hôm nay, thầy Brunner dạy tiếng Latinh sẽ hướng dẫn học trò, thế nên lòng tôi tràn ngập hy vọng.

Thầy giáo tôi trạc tuổi trung niên ngồi xe lăn có gắn động cơ. Tóc thầy thưa mỏng, bộ râu quai nón không chăm chút thường xuyên và thầy thường mặc áo khoác cũ sờn ám mùi cà phê. Nhìn qua chẳng ai bảo thầy có gì thú vị nhưng ngược lại, trong giờ học thầy hay kể chuyện, nói đùa và cho học trò chơi nhiều trò bổ ích. Thầy còn có một bộ sưu tập tuyệt vời toàn vũ khí và áo giáp của người La Mã cổ. Vậy nên chỉ mỗi tiết của thầy là tôi không thấy buồn ngủ.

Tôi hy vọng buổi tham quan này suôn sẻ, hay ít nhất cũng không có sự cố gì xảy đến với tôi.

Nhưng hồi ôi, đó chỉ là hy vọng hảo huyền.

Hình như buổi tham quan hay dã ngoại nào tôi cũng gặp chuyện khóc dở mếu dở. Chẳng hạn, trong chuyến thăm chiến trường Saratoga hồi lớp Năm, tôi gặp tai nạn với khẩu đại bác có từ thời Chiến tranh Cách mạng. Thực lòng thì tôi không cố tình nhắm bắn xe buýt của trường. Nhưng dù thanh minh thế nào đi nữa thì tôi cũng bị đuổi học. Còn nữa, hồi lớp Bốn, khi chúng tôi được đến phía sau hậu trường của hồ cá mập ở Thế giới Đại Dương, tôi chẳng may chạm vào cần đòn bẩy trên lối đi hẹp khiến cả lớp phải tập bơi bất đắc dĩ. Chưa hết, trước đó tôi còn... Mà thôi, chắc các bạn đoán ra cả rồi.

Nhưng lần tham quan này, tôi tự hứa với lòng nhất định mình sẽ ngoan.

Suốt quãng đường xuống trung tâm, tôi nghiêng răng chịu cảnh nhỏ Nancy Bobofit - mặt đầy tàn nhang, tính hay táy máy - cầm bánh kẹp bơ đậu phộng rưới xốt cà chốc chốc lại đập vào đầu Grover, bạn thân nhất của tôi.

Grover là con mồi ngon xơi của những đứa ngỗ ngược như Nancy. Thằng bạn chí cốt của tôi gầy nhẳng, lúc buồn bực chỉ biết khóc. Chắc chắn nó đúp vài năm rồi vì trong khối lớp Sáu, chỉ mình nó có mụn trứng cá và vài cọng râu thưa. Grover là trẻ tật nguyền. Nó có giấy được miễn học thể dục cả đời vì bị bệnh gì đó ảnh hưởng đến cơ chân. Dáng đi của nó vẹo vọ trông rất tội nghiệp, như thể mỗi bước chân đều làm nó đau đớn. Tuy nhiên, chớ thấy vậy mà tưởng

lầm. Mỗi khi căn-tin có món bánh bột ngô nhân thịt, nhìn Grover chạy đua đến đó thì cứ gọi là lác mắt nhé.

Quay lại chuyến tham quan để đời hôm ấy. Nancy Bobofit điềm nhiên đều đặn ném mẩu vụn véo từ cái bánh kẹp vào mái tóc nâu xoắn tít của Grover. Chỉ lát sau, đầu nó dính chi chít đầy mẩu bánh nhỏ. Nhỏ Nancy biết tôi không làm gì được nó vì tôi đang trong thời gian bị theo dõi chặt chẽ bởi từng mắc lỗi trước đó. Trước lúc đi, thầy hiệu trưởng đe rằng tôi sẽ bị đuổi học thẳng thừng nếu gây bất cứ chuyện gì không tốt, làm mọi người xấu hổ hoặc đơn giản chỉ là chọc cười ai đó trong chuyến đi này.

Tôi lẩm bẩm:

- Tớ sẽ lấy mạng con nhỏ cho coi.

Grover cố trấn tĩnh:

- Không sao đâu mà. Tớ thích bơ đậu phộng.

Nó lạnh lẽo né mẩu bánh từ tay Nancy vừa bay tới.

- Thế này thì quá lắm.

QUẢNG CÁO

Chỉ 1 lọ hết đau nhức xương khớp, thoái hóa, thoát vị L4 L5 ngay

Viên Khớp Đại Việt

Ai bị khó thở do viêm phổi. Xem ngay cách này của ông Ngầm

Bảo Phế Vương

Tôi đã chực đứng dậy nhưng bị Grover kéo xuống ghế, đoạn nhắc:

- Đang trong thời gian quản chế, chắc cậu biết nếu có xô xát, ai là kẻ phải giờ đầu chịu báng rồi đấy!

Giờ ngẫm lại, tôi ước lần ấy mình hạ đo ván Nancy luôn cho xong. Bị cấm túc trong trường sau giờ học không nhằm nhò gì so với mỗi họa tôi sắp tự rước vào thân.

Thầy Brunner dẫn đầu đoàn tham quan.

Điều khiển xe lăn đi trước, thầy đưa chúng tôi qua mấy phòng trưng bày rộng thênh thang, đi qua mấy bức tượng tạc từ đá cẩm thạch và dãy

tủ kính bày đầy đồ cổ bằng chất liệu gốm màu da cam pha màu đen.

Tôi cực kỳ ngạc nhiên: suốt hai ba ngàn năm qua, sao đồ gốm vẫn chưa bị bể nhỉ?!

Thầy Brunner gọi chúng tôi đến vây quanh cây cột đá cao gần bốn mét. Đầu cột có con nhân sư lớn và kể rằng nó vốn là bia của ngôi mộ cổ, nơi an nghỉ của một bé gái trạc tuổi chúng tôi. Thầy còn kể tỉ mỉ về những hình chạm khắc hai bên cột. Chuyện của thầy khá hay. Tôi muốn nghe lắm nhưng mấy bạn đứng gần cứ nói chuyện riêng hoài. Mỗi lần tôi bực mình quát bảo họ im miệng, cô Dodds đứng cạnh chừng gần đó lại lừ mắt cảnh cáo tôi.

Cô Dodds người nhỏ thó quê ở Georgia, dạy môn Toán. Dù đã năm mươi tuổi nhưng cô luôn

mặc áo da màu đen. Cô nhanh nọc và đánh đá, trông như lúc nào cũng sẵn sàng cưỡi xe Harley phân khối lớn đâm thẳng vào tử đưng đồ của kẻ nào mà cô không ưa. Cô mới dạy chúng tôi được vài tháng do thầy Toán cũ của chúng tôi bị suy nhược thần kinh.

Ngay hôm đầu nhận lớp, cô Dodds đã quý Nancy và coi tôi là tên vô lại. Mỗi khi cô xĩa ngón trở cong như móc câu về phía tôi với giọng ngọt như mía lùi: “Nghe này cưng...”, ý như rằng tôi bị phạt ở lại sau giờ học cả tháng.

Có lần, sau khi bị cô bắt ngồi đến tận nửa đêm gom hết phần bài giải trong chồng sách bài tập toàn cũ, tôi bảo Grover: “Chắc cô Dodds không phải là người”. Nó nghiêm trang nhìn tôi, bảo:

- Cậu hoàn toàn đúng.

Thầy Brunner vẫn đang nói về nghệ thuật thể hiện trong cách tổ chức ma chay của người Hy Lạp cổ.

Giọt nước tràn ly đúng lúc Nancy cười khúc khích, nói câu gì đó về hình chạm người thanh niên trần truồng trên cột đá. Không chịu nổi, tôi quay xuống:

- Có cảm mồm không thì bảo?

Tôi không chủ tâm quát to như thế.

Cả lớp cười ồ. Thầy Brunner ngừng kể, nói với tôi:

- Trò Jackson vừa nhận xét gì thế?

Mặt tôi đỏ rần:

- Thưa thầy, không ạ.

Thầy Brunner chỉ bức tranh khắc trên cột:

- Em thử trình bày nội dung bức tranh này xem.

Nhìn bức điêu khắc, tôi mừng rơn vì biết khá rõ:

- Có phải Kronos đang nuốt các con vào bụng không ạ?

Rõ ràng thầy Brunner chưa thỏa mãn với câu trả lời ấy:

- Phải. Và ông ta đã làm thế vì...

Tôi cố moi óc nhớ bài:

- Vì... thần Kronos là chúa tể của các vị thần và...

- Các vị thần nào?

Tôi nói chữa:

- À không, người khổng lồ Titan. Kronos không tin các con, vốn là các vị thần. Thế nên ông ta nuốt sống các con mình. Đúng không ạ? Nhưng vợ Kronos đã tráo thần Dớt, lúc ấy là hài nhi, bằng một hòn đá rồi giấu con đi. Sau này, thần

Dốt khôn lớn đã lừa cha để ông ỏi ra anh chị em mình...

Đám con gái đứng sau tôi kêu lên:

- Eo ôi!

- ... Và thế là xảy ra cuộc chiến lớn, một bên là các vị thần, bên kia là người khổng lồ Titan. Cuối cùng, các vị thần đã chiến thắng.

Có tiếng cười khúc khích trong đám học trò.

Đứng sau lưng tôi, Nancy rĩ tai bạn nó:

- Học cho lắm cũng có mài kiến thức ra ăn được đâu. Sau này đi xin việc làm, chẳng ai yêu cầu:

“Xin hãy giải thích tại sao Kronos lại nuốt các con vào bụng” cả!

Thầy Brunner hỏi:

- Trò Nancy Bobofit vừa có ý hay. Tôi xin diễn giải thành câu hỏi để trò Jackson giải thích nhé: Chuyện em vừa kể áp dụng vào thực tiễn như thế nào?

Grover thì thầm:

- Dính chương.

Nancy rít lên, mặt nó còn đỏ hơn cả mái tóc đỏ rực trên đầu:

- Câm ngay.

Ít nhất Nancy cũng bị bắt lỗi. Trong trường chỉ mình thầy Brunner luôn phát hiện được những điều bậy bạ mà nó phát ra. Tai thầy chẳng khác đàn ra-đa hiện đại.

Ngẫm nghĩ câu hỏi một lát, tôi nhún vai:

- Thưa thầy, em không biết ạ.

Thầy Brunner có vẻ thất vọng:

- Được rồi. Chuyện này khuyên con người ta không nên cả tin. Thần Dớt cho cha uống rượu pha mù tạt khiến ông nôn ra năm người con của mình vốn là các vị thần bất tử. Họ vẫn sống và trưởng thành ngay trong bụng người khổng

lồ Kronos. Các vị thần đánh bại cha, dùng ngay liềm cắt cỏ của Kronos băm ông thành trăm ngàn mảnh nhỏ và rải xuống ngục Tartarus, phần tận cùng của địa ngục. Tôi biết các em mừng vì đã đến giờ ăn trưa. Phiền cô Dodds đưa các em ra ngoài nhé?

Cả lớp tản ra. Đám con gái ôm bụng, còn bọn con trai xô đẩy nhau cười đùa ầm ĩ. Grover và tôi dợm quay ra cửa thì nghe thầy Brunner gọi giật lại:

- Trò Jackson.

Biết ngay mà.

Tôi bảo Grover đi tiếp, đoạn quay lại hỏi:

- Dạ, thầy bảo gì em ạ?

Ánh mắt của thầy thật khó quên. Cặp mắt nâu luôn tập trung nhìn chăm chú ấy hình như đã cả ngàn tuổi và nhìn thấu sự đời.

- Trò phải học cách trả lời các câu hỏi thầy đưa ra chứ!

- Về người khổng lồ ư, thưa thầy?

- Về thực tiễn và cách áp dụng những kiến thức đã học vào đời sống thực tế.

- À, ra thế.

QUẢNG CÁO

Giãn tĩnh mạch ở chân? Biến mất trong 3 ngày

Normo Vein

Đồng loạt giảm giá 90% đồng hồ Rolex bản sao cao cấp. Xem ngay!

Đồng Hồ Bản Sao

- Thông tin thầy cung cấp vô cùng quan trọng. Thầy mong em hiểu tầm quan trọng lớn lao của nó. Thầy chỉ muốn có được các câu trả lời tốt nhất từ em. Hãy nhớ lấy điều đó, Percy Jackson ạ.

Tôi chạnh lòng. Sao lúc nào thầy cũng thúc ép tôi thế ?!

Phải công nhận những ngày thi môn học của thầy vui cực kỳ. Khi đó, thầy Brunner mặc áo giáp của người La Mã cổ và hét vang: “Nhìn đây”. Tay cầm kiếm chỉ hộp phấn, thầy thách các trò chạy lên bảng, viết tên bất kỳ nhân vật

huyền thoại nào của Hy Lạp và La Mã cổ từng được học, kể tên cha mẹ họ và vị thần mà họ thờ phượng. Nhưng khổ nỗi thầy kỳ vọng tôi phải học hành bằng bạn bằng bè, dù biết tôi mắc bệnh khó đọc và chứng mất tập trung. Cả đời tôi chỉ nhận toàn điểm C trở xuống. Không – thầy không chỉ kỳ vọng tôi phải học hành bằng bạn bằng bè. Thầy muốn tôi phải giỏi hơn nữa cơ. Nhớ cả đồng tên người và thông tin về họ đã khó, huống hồ thầy còn đòi tôi phải đánh vần cho đúng từng cái tên.

Tôi lí nhí hứa sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. Nhưng thầy Brunner chỉ buồn bã nhìn mãi bia đá như thể thầy đang dự đám tang người con gái nọ.

Lát sau, thầy bảo tôi ra ngoài ăn trưa cho kịp.

Cả lớp tụ tập trên bậc tam cấp của viện bảo tàng ngắm dòng người đi bộ tấp nập trên Đại lộ Số Năm.

Trên trời, một cơn dông lớn dữ dội đang kéo đến. chưa bao giờ tôi thấy đám mây to, đen kịt như thế trên bầu trời thành phố. Không biết có phải tại Trái đất đang nóng lên hay không mà từ Giáng sinh đến giờ, thời tiết khắp bang New York này kỳ lạ lắm: nào bão tuyết khốc liệt, nào lụt lội ghê gớm, nào cháy rừng do sét đánh. Lần này nếu có bão nhiệt đới xuất hiện, tôi cũng không ngạc nhiên.

Hình như không ai để ý đến thời tiết thì phải. Góc kia có mấy thằng con trai đang vãi mẩu bánh cho chim bồ câu ăn. Ở góc này, Nancy đang tìm cách móc túi một bà qua đường và tất nhiên cô Dodds không hề hay biết gì.

Tôi và Grover tách khỏi đám đông và tìm chỗ ngồi trên thành hồ dưới chân đài phun nước. Biết đâu thấy vậy, người qua đường sẽ tưởng hai đứa tôi không phải học sinh của cái trường toàn bọn học dốt, cá biệt mà các trường khác không nhận nên mới dõn cả vào đây.

Grover hỏi:

- Thầy phạt cậu à?

- Không. Đời nào thầy Brunner phạt tớ. Lắm lúc tớ chỉ mong thầy đừng quan tâm tớ quá thế. Tớ đâu phải thiên tài.

Grover im lặng một lúc lâu. Cứ tưởng nó sắp nhận xét một câu thật sâu sắc hay triết lý cao xa để an ủi tôi thì nó lại bảo:

- Tớ xin cậu quả táo có được không?

Tôi đắng hết cả miệng, chẳng thiết ăn bèn cho nó.

Ngắm dòng xe cộ chạy xuống phía cuối Đại lộ Số Năm, tôi nhớ căn hộ của mẹ chỉ cách đây một quãng. Từ Giáng sinh đến giờ chưa gặp được mẹ, giờ tôi chỉ chực nhảy ngay lên taxi về thẳng nhà. Mẹ sẽ ôm chầm lấy tôi, mừng rỡ vì được gặp con nhưng đồng thời bà sẽ thất vọng cho coi. Mẹ sẽ gửi tôi trở lại Học viện Yancy, với lời dặn dò tôi phải cố gắng cho dù tôi đã chuyển đến sáu ngôi trường trong vòng sáu năm[1] và chắc hẳn lần này cũng sẽ bị đuổi học nữa cho

coi. Ánh mắt buồn rười rượi của mẹ chắc sẽ làm tôi quy mất.

Thầy Brunner ngồi trong xe lăn đậu phía dưới chân dốc dành cho người tàn tật. Thầy vừa đọc tiểu thuyết vừa ăn cần tây. Lưng ghế của thầy có gắn chiếc dù đỏ khiến nhìn từ xa, trông xe lăn giống bàn cà phê di động.

Vừa gỡ gói giấy bánh kẹp định ăn, tôi đã thấy Nancy Bobofit dẫn mấy đứa bạn xấu ma chê quỷ hờn đến đứng ngay trước mặt. Chắc nó đã chán móc túi khách du lịch nên đến đây gây sự. Con nhỏ ném phần ăn trưa còn lại vào người Grover:

- Ồi, chỉ lỡ tay chứ không cố ý đâu.

Nó quay sang tôi cười phô hàm răng vầu. Tàn nhang trên mặt nó màu vàng da cam, trông như ai vừa xịt sơn đầy mặt nó vậy.

Tôi cố không nổi nóng. Nhân viên tư vấn tâm lý của trường dặn tôi cả triệu lần rằng: “Nếu gặp chuyện chương tai gai mắt, hãy đếm đến mười và cố tự chủ”. Nhưng lúc này tôi giận quá nên không nhớ được gì. Hai tai tôi lùng bùng như có ai đánh trống trận bên trong.

Tôi không nhớ là đã chạm vào người Nancy, chỉ thấy loáng cái nó đã ngồi bệt trong hồ nước, hét vang:

- PERCY ĐÂY EM NGÃ.

Không biết từ đâu, cô Dodds đã ở sát ngay cạnh hai thằng tôi.

Có vài đứa học trò thì thảo:

- Cậu có thấy không...

- ... nước hồ này kỳ quá...

- ... hình như nước dâng lên lôi tuột con nhỏ Nancy...

Tôi không hiểu bọn nó nói gì, chỉ biết tai họa lại sắp giáng xuống đầu mình.

Ngay sau khi ngó từ đầu đến chân cô trò cứng, biết Nancy không hề hấn gì và hứa sẽ mua cho

nó áo phong của viện bảo tàng ở quầy lưu
niệm, bla bla bla, cô Dodds quay ngay sang tôi.
Ngọn lửa đặc thủng bùng lên trong mắt cô như
thể tôi vừa làm một chuyện cô đã chờ xem suốt
mùa hè.

- Nghe này, cưng...

Tôi lúng búng:

- Em biết rồi. Một tháng gom sách bài tập ạ?

Đó không phải điều cô Dodds muốn nghe.

- Đi theo tôi.

Grover la lên:

- Khoan đã. Lỗi tại em. Chính em đẩy bạn Nancy ạ.

Tôi trố mắt ngạc nhiên nhìn nó. Thật không thể tin nó dám bao che cho tôi. Grover vốn sợ cô Dodds như sợ cọp cơ mà.

Cô Dodds trừng mắt nhìn khiến cảm nó run bần bật.

- Cậu Underwood, tôi lại không nghĩ như vậy.

- Nhưng mà...

- Em ở nguyên đó.

Grover tuyệt vọng nhìn tôi. Tôi bảo nó:

- Không sao đâu. Cảm ơn cậu vì đã cố cứu tớ.

Cô Dodds quát lớn:

- Trò Percy, đi nào.

Nancy Bobofit trề môi đắc thắng.

Tôi nhìn nó với ánh mắt lát-nữa-mày-sẽ-biết-tay-tao. Đẩy nó ngã vào hồ nước được thì có bị rắc rối chút đỉnh cũng đáng. Ước gì tôi nhớ được động tác xô mạnh Nancy xuống nước khi này.

Tôi quay lại nhìn cô Dodds, nhưng cô ấy đã không ở đó. Cô ấy đang đứng ở lối vào viện bảo tàng, ở những bậc thang trên cùng, đang kiên nhẫn chờ tôi đi đến.

Sao cô ấy đi đến đó nhanh như vậy nhỉ?

Chuyện ấy thường hay xảy đến với tôi. Chắc thi thoảng nào tôi lại ngủ quên. Ngay sau đó, tôi biết mình vừa bỏ lỡ một điều gì đó, như thể một mảnh ghép của trò chơi xếp hình vừa tan vào hư không, để mặc tôi đứng đó nhìn trân trân vào chỗ trống. Nhân viên tư vấn tâm lý của trường bảo đó một phần là do chúng mất tập trung do hiếu động thái quá: não tôi nhận thức sai về sự vật hiện tượng bên ngoài.

Thực lòng tôi cũng không chắc lắm.

Tôi đi theo cô Dodds.

Đi được nửa bậc thang, tôi ngoái lại nhìn Grover. Mặt tái nhợt, nó hết ngó tôi lại quay sang cầu cứu thầy Brunner. Hình như nó muốn báo cho thầy biết chuyện nhưng thầy đang đắm mình vào cuốn tiểu thuyết trên tay, không để ý gì đến xung quanh.

Tôi quay đầu lại. Cô Dodds một lần nữa lại biến mất. Bây giờ cô ấy lại đang ở trong viện bảo tàng, đứng phía cuối sảnh ra vào, đang vẫy tay giục tôi khẩn trương tiến vào.

Tôi bụng bảo dạ: “Sẽ không có chuyện gì đâu. Chắc cô giáo ép mình đến quầy lưu niệm mua áo phông cho Nancy thôi”.

Nhưng rõ ràng tôi đoán sai bét.

Tôi theo cô vào sâu trong viện bảo tàng. Khi tôi bắt kịp cô, chúng tôi đã trở lại khu trưng bày mẫu vật thời La Mã, Hy Lạp cổ đại.

Ngoài chúng tôi ra, phòng trưng bày rộng thênh thang không một bóng người.

Cô Dodds đứng khoanh tay cạnh cây trụ đá lớn thờ các vị thần trong thần thoại Hy Lạp. Từ họng cô phát ra tiếng kêu lạ tai, nghe như tiếng gầm gừ.

Dù không có tiếng ấy, hồn vía tôi đã lên mây cả. Chỉ một mình đối mặt với thầy cô đã sợ rồi, đối mặt với cô Dodds đáng sợ gấp nghìn lần. Ánh

mắt cô nhìn trụ đá không bình thường, như thể cô chỉ muốn nghiền nó ra cám.

- Cậu mang lại rắc rối cho chúng tôi.

Tôi cố giữ thân bằng cách chiều theo ý cô:

- Dạ, cô dạy phải.

Cô Dodds kéo mạnh tay áo khoác da màu đen:

- Cậu tưởng lần này tôi để yên sao?

Ánh mắt cô còn hơn cả giận dữ. Nó trở nên độc ác vô song.

Tôi hốt hoảng nghĩ thầm: “Dù thế nào thì cô Dodds cũng là cô giáo mà. Chẳng lẽ cô ấy nỡ hãm hại mình?”

- Thưa cô, em sẽ cố gắng hơn nữa ạ.

Có tiếng sấm làm rung chuyển cả tòa nhà.

- Này Percy Jackson, người tưởng qua mắt được bọn ta sao? Chẳng chóng thì chày, bọn ta cũng tìm được người. Nếu tự thú, người sẽ bớt đau đớn nhiều đấy.

Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì.

Tôi chỉ lo thầy cô tìm thấy đồng kẹo tôi giấu trong phòng ở ký túc xá để thỉnh thoảng lén bán cho các bạn. Hoặc có lẽ họ biết tôi tải bài

luận viết về Tom Sawyer trên mạng đem nộp mà không hề đọc chữ nào trong sách và giờ tính trừ phăng điểm của bài luận ấy. Hoặc tệ hơn, họ sẽ bắt tôi phải đọc cuốn truyện dày cộm đó.

Cô Dodds rít lên:

- Thế nào hả?

- Thưa cô, em không...

- Ta hết kiên nhẫn với người rồi.

Thế rồi, một chuyện quái đản nhất trên đời xảy đến. Chắc đầu óc tôi có vấn đề rồi.

Cô Dodds bắt đầu thay hình đổi dạng.

Mắt cô đỏ rực như lò than nướng thịt ngoài trời, ngón tay vươn dài biến thành móng vuốt nhọn hoắt. Cô rít lên. Ý tôi là không phải rít giống người đang tức giận, mà như rắn hổ mang bành rít vậy. Áo khoác trên người cô tan chảy biến thành đôi cánh lớn có màng da dày.

Cô Dodds không còn là người nữa rồi. Cô biến thành mục phù thủy nhăn nhoe có cánh dơi, móng vuốt sắc nhọn và miệng đầy răng nhọn vàng khè và sắp sửa xé tôi thành từng mảnh nhỏ.

Sau đó, cơn ảo giác tiến triển quái dị hơn nữa.

Thầy Brunner một phút trước đó còn ngoài cổng viện bảo tàng giờ đã xuất hiện ngay cửa phòng trưng bày, tay giơ cao cây viết.

Vừa tung bút lên cao, thầy vừa hô to:

- Bắt lấy, Percy!

Lập tức, cô Dodds lăn xả vào tôi.

Hoảng hốt kêu to, tôi né sang một bên chỉ kịp nghe tiếng móng vuốt vụt trượt nghe vun vút ngay bên tai. Tôi chộp cây bút bi trên không trung nhưng khi chạm tay tôi, nó liến biến thành cây kiếm. Đó chính là cây kiếm bằng đồng mà thầy Brunner thường dùng trong những ngày thi.

Mắt long lên tàn độc, cô Dodds phóng vọt về phía tôi.

Đầu gối tôi bủn rủn, hai tay run bắn suýt làm rơi thanh kiếm.

Cô Dodds gầm lên:

- Cho mày chết này.

Dứt lời, cô lao thẳng vào tôi.

Cơ kinh hoàng hoàn toàn chế ngự tôi. Tôi chỉ làm đúng theo bản năng là vung kiếm lên.

Lưỡi kiếm sắc lẹm chém xả vai và xuyên qua người cô như thể thân xác cô làm từ nước.

Cô Dodds như lâu đài cát đặt ngay trước quạt công suất cực mạnh. Người cô nổ tung, biến thành bột màu vàng nghệ rồi tan biến ngay trước khi kịp rơi xuống. Dấu vết chẳng còn gì ngoài mùi trứng thối, tiếng kêu giãy chết và âm khí lạnh buốt. Tôi cảm tưởng cặp mắt vẫn đỏ vẫn còn đâu đó trên cao đang trừng trừng nhìn tôi.

Chỉ còn mình tôi trơ trọi trong phòng trưng bày trống trải, quạnh quẽ.

Trong tay tôi có cây bút bi nhỏ.

Thầy Brunner biến mất. Ngoài tôi ra, xung quanh không còn ai khác.

Tay tôi run bần. Chắc hẳn đồ ăn trong bữa trưa của tôi bị nhiễm nấm gây ảo giác mất rồi.

Chẳng lẽ từ đầu đến cuối là do tôi tưởng tượng ra sao?

Tôi trở ra phía ngoài.

Trời bắt đầu mưa.

Vẫn ngồi bên đài phun nước, Grover lấy sơ đồ viện bảo tàng che đầu cho khỏi ướt. Nancy Bobofit ướt như chuột lột sau khi vùng vẫy dưới hồ nước giờ vẫn đứng đó càu nhàu với

mấy đứa bạn xấu ma chê quỷ hờn của nó. Vừa thấy tôi, nó bảo:

- Tao mong cô Kerr đánh cho mày tướt mông ra.

Tôi ngạc nhiên:

- Ai cơ?

- Thằng đàn, cô giáo chứ còn ai.

Tôi chớp mắt lia lia. Trường tôi có cô giáo nào tên Kerr đâu nhỉ? Tôi hỏi Nancy rằng nó vừa nói nhăng nói cuội gì thế.

Nó tròn mắt nhìn tôi, tỏ vẻ chán nản, sau đó chẳng thèm trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi hỏi Grover có thấy cô Dodds đâu không. Nó bảo:

- Ai cơ?

Tuy nhiên, nó hơi ngập ngừng và không dám nhìn thẳng tôi. Tưởng nó chòng ghẹo mình, tôi bảo:

- Đừng đùa nữa. Tớ hỏi nghiêm túc đấy.

Trên trời cao, tiếng sấm nổ rền.

Tôi thấy thầy Brunner ngồi bên trên bờ dốc dành cho người tàn tật, bên dưới cây dù màu đỏ. Thầy cầm cúi đọc sách như thể chưa hề nhúc nhích từ đầu buổi đến giờ.

Thấy tôi đến bên, thầy ngơ ngác nhìn lên:

- À, có phải cây bút của thầy không? Jackson này, lần sau đi học nhớ mang theo dụng cụ học tập nhé.

Mãi đến lúc thầy giật bút khỏi tay mình, tôi vẫn chưa nhận ra là mình đang cầm nó.

Tôi rụt rè:

- Thưa thầy, cô Dodds đâu rồi ạ?

Thầy mở to mắt nhìn tôi, vẻ không hiểu:

- Cô Dodds nào?

- Cô giáo đi cùng bọn em sáng nay ấy ạ. Cô Dodds dạy toán ấy.

Thầy nhíu mày ngồi thẳng lưng, nét mặt thoáng lo âu:

- Percy này, đoàn tham quan hôm nay không có cô Dodds nào cả. Còn nữa, thầy biết rõ mười mười Học viện Yancy ta không có nữ giáo viên nào tên Dodds hết. Em có bị làm sao không vậy?